

ODVETNICA
IRMA PAVLINIČ KREBS
D. 01010

PREJETO

05-05-2020

II Kp 29346/2017 -195

OKROŽNO SODIŠČE V MARIBORU

Prejeto vopisovano po pošti na sodbo - pritožbeno

v _____ uradih (let) _____ priš. in _____ sodpis dne

29. 04. 2020

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V MARIBORU

poslano in telefonsko z (let) _____ poslano pritožbeno na sodbo dne
sodbo, vpi. (kako) sodbo in prenosila na _____ (let) - avtorji tega sodbe pritože
vrednosti (druge, navede, razloži in pod.) _____ Priloge pritožbenega delovnega sodila:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Mariboru je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki in sodnik Miroslav Pliberšek kot predsednik ter Zdenka Klarič in Leonida Jerman kot članici,

ob sodelovanju Albine Oprešnik kot zapisnikarice,

v kazenski zadevi zoper obdolženega: **ALAN BUKOVNIK**,

zaradi kaznivega dejanja po drugem odstavku 261. člena Kazenskega zakonika,

o pritožbah obdolženčeve zagovornice Irme Pavlinič Krebs, odvetnice iz Kotelj in okrožnega državnega tožilca, zoper sodbo Okrožnega sodišča v Mariboru I K 29346/2017 z dne 16. 12. 2019,

na seji 7. aprila 2020

RAZSODILO:

- I. Pritožbi zagovornice obdolženega Alana Bukovnika in okrožnega državnega tožilca se zavrneta kot neutemeljeni in potrdi sodba sodišča prve stopnje.
- II. Obdolženi je dolžan plačati sodno takso v višini 380,00 EUR.

OBRAZLOŽITEV:

1. Z napadeno sodbo je sodišče prve stopnje obdolženega Alana Bukovnika spoznalo za krivega storitve kaznivega dejanja jemanja podkupnine po drugem odstavku 261. člena Kazenskega zakonika (v nadaljevanju KZ-1) in mu po členih 57 in 58 KZ-1 izreklo pogojno obsodbo v okviru katere mu je določilo kazen eno leto in pet mesecev zapor, s preizkusno dobo treh let ter mu po členu 47 KZ-1 izreklo denarno kazen v višini 100 dnevni zneskov, kar znaša 6.800,00 EUR, ki jih je obdolženi dolžan plačati v roku treh mesecev od pravomočnosti sodbe. Če se denarna kazen ne bo dala niti prisilno izterjati, jo bo sodišče izvršilo tako, da bo za vsaka začeta dva dnevna zneska določilo en dan zapor. Po členu 95/1 Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju ZKP) je sodišče prve stopnje obdolžencu naložilo plačilo stroškov kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP, ki bodo odmerjeni s posebnim sklepom, nagrado in potrebne izdatke oškodovančevega pooblaščenca, odvetnika Primoža Pokliča, ki bodo na podlagi drugega odstavka 93. člena ZKP odmerjeni s posebnim sklepom, ko bo znana njihova višina, ter sodno takso, ki bo odmerjena po pravomočnosti sodbe.
2. Zoper takšno sodbo sta se pritožila:

- zagovornica obdolženega zaradi bistvenih kršitev določb kazenskega postopka, kršitev kazenskega zakona, zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter odločbe o kazenskih sankcijah. Pritožbenemu sodišču predlaga, da napadeno sodbo spremeni in obdolženca oprosti obtožbe oziroma jo razveljavi in vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje;

in

- okrožni državni tožilec zaradi odločbe o kazenski sankciji in sicer pritožbenemu sodišču predlaga, da v okviru pogojne obsodbe obdolžencu določi kazen eno leto in osem mesecev zapora s preizkusno dobo štirih let ter mu izreče višjo denarno kazen in sicer 11.968,00 EUR.

3. Pregled zadeve pred pritožbenim sodiščem je pokazal naslednje:

K pritožbi zagovornice obdolženega Alana Bukovnika:

4. Zagovornica obdolženega uveljavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP. Sodišču prve stopnje namreč očita, da je v nasprotju z izpovedbo oškodovanca ocenilo, da je ta ves čas postopka izpovedoval skladno in da je njegova izpovedba podprta z drugimi dokazi. Napadena sodba pa nima razlogov o tistem delu izpovedbe oškodovanca, s katero je potrdil zagovor obdolženca, saj bi sodišče prve stopnje tudi listinske dokaze, ki jih je ocenilo v breme obdolženca, lahko ocenilo obdolžencu v korist.
5. Uveljavljana kršitev po oceni pritožbenega sodišča ni podana, saj zagovornica v pritožbi povzema zagovor obdolženca in izpovedbe prič in oškodovanca ter ostale izvedene dokaze, ki jih z lastno dokazno oceno, ocenjuje drugače kot sodišče prve stopnje in na ta način skuša prepričati, da je dokazna ocena, ki jo je sprejelo sodišče prve stopnje v nasprotju z izvedenimi dokazi. Po oceni zagovornice namreč dokazna ocena, ki jo navaja v pritožbi kaže na to, da ni dokazov, da je obdolženi storil očitano mu kaznivo dejanje, zato bi ga moralo oprostiti obtožbe. Pri tem pa opozarja na neodločilna dejstva, ko sodišču prve stopnje očita, da bi dokaze, ki jih je štelo obdolžencu v škodo, lahko štelo obdolžencu v korist, ter s tem neutemeljeno nakazuje na naklonjenost sodišča oškodovancu. Po oceni pritožbenega sodišča pa za takšne navedbe oziroma namigovanja pritožba nima podlaga v izvedenem dokaznem postopku, niti v podatkih kazenskega spisa, zato pritožba v tej smeri ne more biti uspešna.
6. Napadena sodba ima po oceni pritožbenega sodišča tehtne razloge o vseh odločilnih dejstvih, tako o objektivnih znakih, kakor tudi o subjektivnem znaku obdolžencu očitane kaznivega dejanja. Pritožnica sicer v obširni pritožbi ponavlja zagovor obdolženca in izpovedbe oškodovanca in prič ter listinske dokaze spisa ter podaja njihovo lastno oceno, kot že navedeno, pri tem pa v večji meri polemizira z zaključki in oceno dokazov sodišča prve stopnje, kar predstavlja razlog zmotne ugotovitve dejanskega stanja, ter tudi opozarja na nebistvene dele izpovedb oškodovanca in prič. Sodišče prve stopnje je namreč v razlogih napadene sodbe tehtno in prepričljivo obrazložilo zakaj verjame izpovedbi oškodovanca Alena Dominića, kot to izhaja iz točke 12 sodbe, pri čemer pa ni prezreti, da je oškodovanec ves čas kazenskega postopka glede odločilnega dejstva obdolženca skladno in prepričljivo obremenjeval. Oškodovančeva izpovedba pa je podprta

tudi z elektronskimi sporočili in izpovedbami prič in sicer Romana Buzetija in Zdenke Vrban Buzeti. Roman Buzeti je namreč potrdil, da mu je oškodovanec povedal, da je pri podelitvi koncesije v Občini Radlje ob Dravi prišlo do težav in da obdolženi sklenitev koncesijske pogodbe pogojuje z nakupom nepremičnine v vrednosti 90.000,00 EUR. Enako je izpovedala tudi priča Tjaša Breg, kateri je navedeno prav tako povedal oškodovanec, ki ji je dejal, da je obdolženi zahteval odkup prostorov v središču Radelj in da zato ni hotel podpisati pogodbe. Kot navedeno oškodovančevo izpovedbo potrjujejo tudi elektronska sporočila, kot to pravilno obrazlaga tudi sodišče prve stopnje v točki 14 napadene sodbe, na te razloge pa vse v celoti sklicuje tudi pritožbeno sodišče. Vse navedeno pa so v obravnavani zadevi bistvene okoliščine kaznivega dejanja, ki se očita obdolžencu, na kar bo pritožbeno sodišče pojasnilo v nadaljevanju pri odgovoru na pritožbeni razlog zmotne ugotovitve dejanskega stanja. Pritožba zagovornice je namreč res obširna, vendar je iz nje razbrati, da v bistvu enake navedbe navaja pod pritožbeni razlog bistvene kršitve določb kazenskega postopka in zmotne ugotovitve dejanskega stanja.

7. Neutemeljena je tudi pritožba zagovornice, ko sodišču prve stopnje očita, da je kršilo prepoved sodniške samovolje iz 22. člena Ustave Republike Slovenije in kršilo člen 29 Ustave, saj izvedene dokaze ni pravilno ocenilo in ni verjelo pričam, ki so izpovedovale v korist obdolžencu. V kazenskem postopku se ugotavljajo materialnopravna dejstva, to je tista, na katere materialno kazensko pravo veže določene pravne posledice. Za obstoj kaznivega dejanja in odgovornost obdolženca morajo biti ugotovljena vsa odločilna dejstva, ki po objektivni in subjektivni plati konkretizirajo kaznivo dejanje (člen 269 ZKP). Odločilna so vsa tista dejstva, ki se nanašajo na predmet obtožbe in druge okoliščine, ki jih sodišče prve stopnje sprejme v zvezi z obtožbo in jih mora navesti v obrazložitvi pisno izdelane sodbe (člen 364 ZKP). Odločilna dejstva namreč sodišče ugotavlja na podlagi neposrednih ali posrednih dokazov, na podlagi katerih je sodišče prve stopnje v obravnavani zadevi sprejelo pravilno odločitev, ko je obdolženca spoznalo za krivega očitane mu kaznivega dejanja, pravilno ugotovilo njegovo krivdo, kar vse je v napadeni sodbi tudi tehtno in prepričljivo obrazložilo. Zato pritožba zagovornice, ki skuša prepričati, da napadena sodba nima ustreznih razlogov, ter pri tem navaja izvedene dokaze, ki jim daje lastno dokazno oceno in skuša prepričati, da obdolžencu kaznivo dejanje ni dokazano, ne more biti uspešna. Za takšne pomanjkljivosti napadene sodbe namreč zagovornica nima podlage v obrazložitvi sodbe niti v podatkih kazenskega spisa, zato so vsa polemiziranja zagovornice z dokazno oceno sodišča prve stopnje, neutemeljena. Neutemeljene in v pritožbi uveljavljane kršitve Ustave iz členov 22 in 29 ter bistvene kršitve določb kazenskega postopka iz 11. točke 371. člena ZKP, niso podane.

8. Načelo proste presoje dokazov (člen 18 ZKP) sodišču dopušča, da šteje

posamezno pravnorelevantno dejstvo za dokazano, ne da bi ga pri ugotovitvi obstoja ali neobstoja takšnega dejstva vezala posebna formalna dokazna pravila. Prosta presoja dokazov pa ne pomeni, da lahko sodišče povsem arbitrarno, zgolj na podlagi svojega občutka odloča, ali je neko dejstvo na podlagi izvedenega dokaza dokazano ali ne, ker zakon sodišče zavezuje, da vsak dokaz posebej in v zvezi z drugimi dokazi vestno pretehtana in presodi, ali je neko dejstvo dokazano ali ne (člen 355/II ZKP). Sklepanje, da je neko dejstvo dokazano ali ni dokazano, mora temeljiti na kritični, logični in življenjski izkustveni presoji dokazov, ki jo mora sodišče tudi argumentirano obrazložiti v sodbi. To pa je sodišče prve stopnje v napadeni sodbi storilo in tega nobena pritožbena navedba zagovornice ne more ovreči, niti ko navaja, da obdolženi nikoli direktno od oškodovanca ni zahteval odkupa občinske nepremičnine oziroma, da obdolženi niti ni bil dolžan podpisati koncesijske pogodbe. Na vse to je že tehtno odgovorilo sodišče prve stopnje v napadeni sodbi, zato se pritožbeno sodišče na ter razloge v izogib ponavljanju sklicuje, saj je sodišče prve stopnje v napadeni sodbi navedlo tehtne razloge o tem zakaj ne verjame zagovoru obdolženca in zakaj verjame izpovedbi oškodovanca.

9. Neutemeljena pa je tudi pritožba zagovornice, ko navaja, da je izrek napadene sodbe v nasprotju z njenimi razlogi, saj iz obtožbe ne izhaja, da bi obdolženi s kupnino 90.060,80 EUR, poravnal dolgove občine, s čimer zagovornica uveljavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP. Ne gre namreč za nasprotje med izrekom in razlogi napadene sodbe, saj pritožnica spregleda, da se obdolžencu očita, da je od oškodovanca zahteval odkup poslovnih prostorov v lasti Občine Radlje ob Dravi v višini 90.060,80 EUR in da je s tem kot župan za občino zahteval korist v navedeni višini. To je bistvo izreka, za kaj pa bi navedeni denar občina porabila, pa je stvar dejanske presoje, ki je po oceni pritožbenega sodišča pravilna, kar nedvomno potrjujejo razlogi napadene sodbe, ki jih sodišče prve stopnje navaja v točki 30, na te razloge pa se v izogib ponavljanju v celoti sklicuje tudi pritožbeno sodišče. S temi razlogi pa so ovrženi vsi pomisleki zagovornice glede lastništva nepremičnine, sodišče prve stopnje pa je tudi po tem, ko je ugotovilo, da je bila Občina Radlje ob Dravi prav v mesecu juliju in avgustu 2016 v likvidnostnih težavah, pravilno zaključilo, da bi obdolženi kot župan s prodajo dela stavbe na Mariborski cesti 4 v Radljah ob Dravi občini zagotovil svež kapital za poplačilo dolgov, kar bi za Občino Radlje ob Dravi vsekakor pomenilo korist oziroma koristno dejanje.
10. Pritožnica uveljavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP, ko trdi, da sodišče prve stopnje v napadeni sodbi ni obrazložilo obstoj direktnega naklepa. Takšne navedbe zagovornice pa so v nasprotju napadene sodbe, saj je sodišče prve stopnje v napadeni sodbi v točki 31 ustrezno obrazložilo krivdo obdolženca in sicer direktni naklep. Zato se v pritožbi uveljavljana kršitev pokaže kot neutemeljena.

11. Zagovornica sicer uveljavlja tudi kršitev kazenskega zakona po 1. in 2. točki 372. člena ZKP. Po členu 372/1 ZKP je podana kršitev kazenskega zakona tedaj, če dejanje, zaradi katerega se obdolženec preganja ni kaznivo dejanje, kar pa v obravnavani zadevi ni primer, saj ima opis dejanja kot izhaja iz izreka napadene sodbe vse njegove zakonske znake po drugem odstavku 261. člena KZ-1. Pritožnica, ki meni, da obdolžencu očitano kaznivo dejanje ne pomeni izvršitvenega ravnanja terjanja podkupnine in zato ni podan eden izmed zakonskih znakov, ne more biti uspešna. Iz izreka napadene sodbe namreč izhaja tudi v pritožbi manjkajoči znak kaznivega dejanja, ko se obdolžencu očita, da je od oškodovanca zahteval, da mora Zavod Domania (v nadaljevanju Zavod) odkupiti več poslovnih prostorov na Mariborski cesti 4, Radlje ob Dravi, v skupni vrednosti 90.060,80 EUR, ki so v lasti Občine Radlje ob Dravi in s tem kot župan za občino zahteval korist Stvar dejanske presoje pa je ali je obdolženi s takšnim ravnanjem izpolnil vse znake očitane kaznivega dejanja, zato ne gre za v pritožbi uveljavljano kršitev iz člena 372/1 ZKP, saj ta kršitev ni podana, če odločitev sodišča glede vprašanja, ali dejanje, zaradi katerega se obdolženec preganja kaznivo dejanje, temelji na nepravilni dokazni oceni o tem, ali so določena odločilna dejstva dokazana ali ne. V takšnem primeru, na katerega nakazuje tudi zagovornica, gre namreč lahko samo za zmotno ugotovitev dejanskega stanja. Takšna kršitev pa ni mogoča, saj kršitev kazenskega zakona vselej predpostavlja, da je sodišče prve stopnje dejansko stanje ugotovilo pravilno in popolno, le kazenski zakon ni uporabilo ali pa ga je uporabilo napačno, kar pa v obravnavani zadevi ni primer.
12. Prav tako ne more biti uspešna zagovornica, ki uveljavlja kršitev kazenskega zakona iz člena 372/2 ZKP, saj v obravnavani zadevi niso podane okoliščine, ki bi kakorkoli izključevale kazensko odgovornost obdolženca. Kazenska odgovornost obdolženca se namreč nanaša na njegov subjektivni odnos do kaznivega dejanja, torej na njegovo krivdo, da se je zavedal protipravnosti svojega dejanja in da je podana tudi njegova prištevnost. V obravnavani zadevi, kot je to pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje, pa je pri obdolžencu podana kazenska odgovornost in sicer direktni naklep, saj sodišče prve stopnje ni ugotovilo, da bi bila obdolženčeva sposobnost razumeti pomen svojega dejanja in imeti svoje ravnanje v oblasti v obravnavanem času v ničemer okrnjena, kot to navaja v razlogih napadene sodbe v točki 31. Zato v pritožbi uveljavljana kršitev kazenskega zakona člena 372/2 ZKP ni podana. Ostale pritožbene navedbe, ki jih zagovornica skuša prikazati kot kršitev kazenskega zakona, pa v bistvu predstavljajo grajo dejanskega stanja, ki ga je v obravnavani zadevi ugotovilo sodišče prve stopnje.
13. Neutemeljena je pritožba zagovornice tudi, ko sodišču prve stopnje očita, da je dejansko stanje ugotovilo zmotno in nepopolno. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje v obravnavani zadevi pravilno ocenilo zagovor obdolženca in vse izvedene dokaze ter na podlagi tega obdolženca utemeljeno spoznalo za

krivega storitve očitane mu kaznivega dejanja. Takšno svojo odločitev je v napadeni sodbi tehtno in prepričljivo obrazložilo. Zato pritožbeno sodišče v celoti soglaša z dejanskimi ugotovitvami in pravnimi zaključki sodišča prve stopnje ter le še glede na pritožbene navedbe zagovornice obdolženca dodaja:

14. Bistvo pritožbe je v trditvi, da ni dokazov, da je obdolženi storil kaznivo dejanje in da je sodišče prve stopnje neutemeljeno verjelo izpovedbi oškodovanca ter napačno zaključilo, da je ta podprta z drugimi dokazi. Listinske dokaze spisa je sodišče prve stopnje ocenilo v breme obdolženca, čeprav bi jih lahko štelo njemu v korist, pri tem pa je upoštevalo le tiste dele izpovedbe oškodovanca, ki obdolženca obremenjujejo in s tem selektivno ocenilo njegovo izpovedbo. Prav tako sodišče ni pravilno ocenilo izpovedb prič, ki so govorile obdolžencu v korist ter trdi, da je oškodovanec sam odstopil od koncesijske pogodbe.
15. Takšnim pritožbenim navedbam pa ni slediti. Sodišče prve stopnje je ravnalo pravilno, ko je sledilo prepričljivi izpovedbi oškodovanca Alena Dominića, ki je glede odločilnih okoliščin obdolženca ves čas kazenskega postopka skladno obremenjeval. Tako iz njegove izpovedbe izhaja, da se je kot direktor Zavoda prijavil na javni razpis Občine Radlje ob Dravi za podelitev koncesije za izvajanje javne službe - pomoč družini na domu v Občini Radlje ob Dravi, ki je bil objavljen dne 18. 6. 2016, na kar je Zavod dne 6. 7. 2016 sprejel odločbo Občine Radlje ob Dravi, s katero je ta Zavodu podelila koncesijo za opravljanje navedene javne službe za dobo deset let. Zato so na območju Koroške registrirali poslovno enoto in začeli iskati primeren prostor in so ga tudi najeli od Marjana Potnika, o čemer je tudi seznanil obdolženca kot župana Občine Radlje ob Dravi. Z obdolžencem sta nato imela sestanek na občini, kjer ga je obdolženi seznanil, da bi moral Zavod odkupiti neke deleže v poslovni stavbi Občine Radlje ob Dravi in sicer odkupiti delež v višini 90.000,00 EUR. Zaradi takega predloga obdolženca je bil šokiran in mu je rekel, da se sam ne more odločiti o nakupu ampak se mora pogovoriti s solastniki. Ker je koncesijsko pogodbo z občino že podpisal, vendar jo je na predlog direktorice občine moral zaradi po njenih navedbah, nekih popravkov, občini vrniti, se je pri odhodu iz sestanka z obdolženim oglasil pri Švajgerjevi in jo prosil naj mu pošlje podpisane izvode pogodb. Že takoj, ko mu je obdolženi predlagal odkup občinske nepremičnine, je vedel, da finančno Zavod tega ne bo zmožel. Čez nekaj dni ga je poklical obdolženi in mu rekel naj mu čimprej pošlje izjavo, s katero se bo zavezal k nakupu nepremičnine. Občina mu koncesijske pogodbe ni vrnila, direktorica Švajgerjeva pa mu je dejala, ko je od nje zahteval podpisano pogodbo, naj se pogaja. Ker koncesijske pogodbe ni dobil je na občino poslal elektronsko sporočilo, da naj mu pošljejo podpisane izvode koncesijskih pogodb, ker bo v nasprotnem umaknil vse parafe in podpise iz teh pogodb. Čez nekaj dni pa je dobil elektronsko sporočilo občine, kateri so mu sporočili, da glede na njegovo elektronsko sporočilo ocenjujejo, da se odpovedujejo opravljanju koncesijske dejavnosti v Občini Radlje ob Dravi. Ko se je oglasil pri obdolžencu

na občini ga je ta vprašal ali misli, da bo opravljal dejavnost v tej občini, odgovoril mu je, da ja, saj imajo pravnomočno odločbo o podelitvi koncesije. Glede na potek dogodkov je oškodovanec ocenil, da koncesijska pogodba ni bila podpisana zato, ker sam ni dal pisne izjave, da bo Zavod kupil nepremičnino, ki mu jo je ponudil obdolženi v nakup. Šele kasneje je izvedel, da naj bi bil razlog za nepodpis koncesijske pogodbe s strani občine to, ker je najel poslovne prostore v Radljah ob Dravi od Marjana Potnika, ki je brat podžupana Roberta Potnika, čeprav njemu osebno ni bilo rečeno, da je v tem težava, saj je na sestanku z obdolženim dne 11. 8. 2016 potekal razgovor izključno v smeri nakupa občinske nepremičnine. Takšno izpovedbo oškodovanca namreč potrjujejo elektronska sporočila, dokument, ki ga je obdolženi izročil oškodovancu na sestanku dne 11. 8. 2016, ko mu je obdolženi tudi razložil vrednost nepremičnine v višini 90.000,00 EUR, šlo je za ročni zapis, kateremu je bil priložen tudi elaborat, kot to vse navaja tudi sodišče prve stopnje v razlogih napadene sodbe pod točkama 14 in 15. Oškodovančevo izpovedbo pa so tudi potrdile priče, ki jih sodišče prve stopnje navaja in pravilno ocenjuje njihove izpovedbe v točki 16 napadene sodbe. Na podlagi tega sodišče prve stopnje pravilno zaključuje, da je obdolženi pred podpisom koncesijske pogodbe od oškodovanca zahteval odkup občinskih prostorov, kar potrjuje tudi elektronsko sporočilo, ki ga je oškodovanec dne 16. 8. 2016 poslal direktorici občinske uprave Marjani Švajger, iz vsebine katerega je razvidno, da je govora izključno o nakupu nepremičnine, ter da nakup ni bil del razpisnih pogojev. Pritožba zagovornice, ki skuša prepričati, da je oškodovanec sam odstopil od koncesijske pogodbe in da so njegova elektronska sporočila enostranska, zato v njih dvomi, ni utemeljena. Iz izpovedbe oškodovanca, ki jo sodišče prve stopnje pravilno ocenjuje je namreč povzeti, da je bil dejansko stisnjen v kot zaradi pogojevanja podpisa koncesijske pogodbe z nakupom nepremičnine, ki pa je Zavod zaradi finančnega stanja ni bil niti zmožen kupiti. Oškodovanec je sicer po tem, ko je ugotovil zakaj obdolženi ne podpiše koncesijske pogodbe iskal razne rešitve, ki jih sodišče prve stopnje podrobno navaja v točki 18 in 19 napadene sodbe. Vse navedeno pa kaže na to, kaj vse je oškodovanec storil, da bi prišlo do sklenitve koncesijske pogodbe. Obdolženi se je sicer zagovarjal, da do podpisa koncesijske pogodbe ni prišlo zato, ker je oškodovanec registriral poslovno enoto v prostorih last Marjana Potnika, ki je brat Roberta Potnika, podžupana občine. Takšnemu zagovoru sodišče prve stopnje utemeljeno ni verjelo, saj je ta v nasprotju z izpovedbo oškodovanca, ki je povedal, da je za to izvedel šele kasneje, da najeti prostori za obdolženca niso bili sporni pa je povedala tudi priča Brigita Recek Špari, saj sta si obdolženi in oškodovanec prostore ogledala, da na sestanku ni bilo s strani obdolženega nič spornega glede najema prostorov. Okoliščina na katerem sestanku je bila prisotna navedena priča, ki ni znala točno povedati datuma, pa nima takšne teže, kot ji pripisuje pritožba in tudi njene izpovedbe ne dela neverodostojne. Pri tem pa sodišče prve stopnje pravilno ni spregledalo, da Robert Potnik, na katerega se je

skliceval obdolženi, v kritičnem času sploh ni bil podžupan Občine Radlje ob Dravi, saj je s te funkcije odstopil dne 1. 4. 2016. Tudi zaradi tega sodišče prve stopnje utemeljeno ni verjelo zagovoru obdolženca v tej smeri, ampak potrjujejo izpovedbo oškodovanca, da mu obdolženi nikoli ni povedal, da bi bila težava v najemu poslovnih prostorov pri Marjanu Potniku, saj bi prostore v tem primeru najel kje drugje, ker je imel močan interes za sklenitev koncesijske pogodbe. Nikakor pa Zavod ni bil sposoben odkupiti občinske nepremičnine, kar je obdolženi brez dvoma pogojeval za podpis koncesijske pogodbe. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da je obdolženi obravnavano kaznivo dejanje izvršil prikrito, ter da ni potrebno, da bi obstajal kak izrecen dogovor, ampak zadostuje, da storilec kaznivega dejanja jemanja podkupnine, da vedeti in sicer lahko tudi z konfludentnimi dejanji, da bo posel sklenjen, če bo podkupnina dana, v obravnavanem primeru, če bo oškodovanec občinsko nepremičnino kupil, kar se je v obravnavani zadevi tudi zgodilo. Zato sodišče prve stopnje pravilno zaključuje, da je obdolženi s svojim delovanjem oziroma obnašanjem dal oškodovancu vedeti kaj mora storiti, da bo pogodba podpisana. Pritožba, ki se sklicuje na to, da obdolženi ni direktno od oškodovanca zahteval odkup nepremičnine, ne more biti uspešna, saj je iz ravnanja obdolženega bilo zanesljivo sklepati kakšna je njegova volja, kar je pravilno ugotovil tudi oškodovanec, ko se je v svoji izpovedbi skliceval na sestanek z obdolženim dne 11. 8. 2016, na katerem mu je ta predstavil idejo o nakupu poslovnih prostorov, ter ga po sestanku tudi klical po telefonu naj mu pošlje pisno izjavo, da bo prostore odkupil ter mu nato tudi izročil list z izračunom in vrednostjo poslovnih prostorov, skupaj z elaboratom. Nobenega dvoma tudi ni, da je v koncesijski pogodbi naveden na strani koncedenta kot podpisnik župan, torej obdolženi, na strani koncesionarja pa oškodovanec, ki je pogodbo tudi podpisal. Zagovornica, ki v pritožbi navaja, da ni bil obdolženi tista oseba, ki bi moral podpisati pogodbo, zato ne more biti uspešna, saj takšne njene trditve ovržejo tehtni in prepričljivi razlogi napadene sodbe v točkah 25 do 29, na katere se pritožbeno sodišče v izogib ponavljanju tudi sklicuje. Pomisleki pritožbe glede lastništva stavbe na Mariborski cesti 4, Radlje ob Dravi, prav tako niso utemeljeni, saj je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da je bila v kritičnem času izključna lastnica navedene nepremičnine Občina Radlje ob Dravi, za kar je v napadeni sodbi navedlo v točki 30 tehtne razloge, katerim pritožbeno sodišče nima kaj dodati. Sodišče prve stopnje je tudi pravilno zaključilo, da je bila občina v kritičnem času v likvidnostnih težavah in da bi s prodajo nepremičnini na Mariborski cesta 4 v Radljah ob Dravi, obdolženi kot župan, občini zagotovil svež kapital za poplačilo dolgov, kar bi za Občino Radlje ob Dravi vsekakor pomenilo korist oziroma koristno dejanje. Takšen zaključek je sodišče prve stopnje v napadeni sodbi tudi tehtno obrazložilo kot to izhaja iz njenih razlogov na list. št. 22 in 23 napadene sodbe, na katere se v izogib ponavljanju pritožbeno sodišče v celoti sklicuje. Prav tako pa pritožbeno sodišče soglaša z dokazno oceno, ki jo je v obravnavani zadevi sprejelo sodišče prve stopnje, kot že navedeno, saj je tako

zagovor obdolženca kot vse izvedene dokaze tehtno obrazložilo in navedlo ustrezne razloge o tem, zakaj obdolžencu ne verjame, in zakaj sledi izpovedbi oškodovanca. Pri tem pa je tudi tehtno obrazložilo izpovedbe vseh prič, tudi tistih, na katere se posebej sklicuje zagovornica, ko skuša prepričati, da so določene priče potrdile zagovor obdolženca in da bi lahko sodišče prve stopnje izpovedbo prič, ki jih je štelo oškodovancu v prid, štelo obdolžencu v korist. Za takšne navedbe namreč zagovornica nima podlage v izvedenem dokaznem postopku, z lastno oceno izvedenih dokazov in ponavljanjem obdolženčevega zagovora, pa podaja v bistvu dokazno oceno, ki je drugačna od tiste, ki jo je sprejelo sodišče prve stopnje in v obravnavani zadevi tako ne more biti govora o sodniški samovolji, ki jo v pritožbi zagovornica pripisuje sodišču, kot že navedeno. Zato so vsa obširna ponavljanja izpovedb prič in ostalih izvedenih dokazov zagovornice v pritožbi, neutemeljena in ne morejo omajati pravilne odločitve sodišča prve stopnje. Glede na navedeno je sodišče prve stopnje obdolženega utemeljeno spoznalo za krivega očitane mu kaznivega dejanja, pravilno je ugotovilo tudi krivdo obdolženca, kar vse je v napadeni sodbi tudi tehtno obrazložilo, zato se pritožbeno sodišče tudi v preostalem v izogib ponavljanju na te razloge sklicuje. Kot že navedeno je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da je obdolženi storil očitano kaznivo dejanje z direktnim naklepom, kar je tudi tehtno obrazložilo, saj je potrebno razloge napadene sodbe gledati kot celoto, zato pritožba, ki te razloge pogreša, ni utemeljena.

16. Iz navedenih razlogov in ker zagovornica v pritožbi niti v preostalem ne navaja nič takšnega kar bi lahko omajalo prvostopni obsodilni izrek, je pritožbeno sodišče o njeni pritožbi odločilo tako, kot izhaja iz izreka te sodbe.

K pritožbi zagovornice in okrožnega državnega tožilca glede odločbe o kazenskih sankcijah:

17. Zagovornica v pritožbi graja odločitev sodišča prve stopnje, ko sodišču prve stopnje očita, da je nepravilno ocenilo posledice, ki jih je utrpel Zavod zaradi neskenitve koncesijske pogodbe. Takšnim pritožbenim navedbam pa ni slediti, saj je sodišče prve stopnje po oceni pritožbenega sodišča v obravnavani zadevi pravilno ugotovilo in ocenilo vse tiste okoliščine, ki vplivajo na vrsto in višino kazenske sankcije, tudi posledice, ki jih je Zavod zaradi neskenitve koncesijske pogodbe utrpel. Zato pritožba v tej smeri ne more biti uspešna. Tudi po oceni pritožbenega sodišča je sodišče prve stopnje obdolžencu utemeljeno izreklo zgolj sankcijo opominjevalne narave in sicer pogojno obsodbo v okviru katere mu je določilo povsem ustrezno zaporno kazen eno leto in pet mesecev zavora, kakor tudi preizkusno dobo treh let. Prav tako pa je obdolžencu v skladu s členom 47 KZ-1 izreklo povsem ustrezno denarno kazen v višini 100 dnevni zneskov, kar znaša 6.800,00 EUR, ki jih mora obdolženi plačati v roku treh mesecev od pravomočnosti sodbe. Zato bo izrečena pogojna obsodba in denarna kazen po

oceni pritožbenega sodišča dosegla svoj namen, ko bo na obdolženca vplivala tako, da ta v bodoče ne bo ponavljal tovrstnih kaznivih dejanj. Iz navedenih razlogov zato pritožbeno sodišče ni ugodilo pritožbi okrožnega državnega tožilca, ki se zavzema za določitev višje zaporne kazni in daljše preizkusne dobe, prav tako pa izrek višje denarne kazni. Okoliščine na katere se v pritožbi sklicuje okrožni državni tožilec niso takšne, da bi jim pritožbeno sodišče lahko ugodilo, saj sta izrečeni pogojna obsodba in denarna kazen povsem primerni, kot že navedeno.

18. Glede na navedeno, in ker pritožbeno sodišče pri uradnem preizkusu napadene sodbe ni ugotovilo kršitev iz člena 383/I ZKP, je pritožbi zagovornice obdolženega in okrožnega državnega tožilca zavrnilo kot neutemeljeni in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje.
19. Izrek o plačilu stroškov pritožbenega postopka in sicer sodne takse temelji na določilu členov 95/I v zvezi s členom 98/I ZKP, višina sodne takse pa je odmerjena v skladu z Zakonom o sodnih taksah in Taksno tarifo.

Maribor, 7. april 2020

Zapisnikarica:

Albina Oprešnik l.r.

Predsednik senata:

Miroslav Pliberšek l.r.

**VIŠJE SODIŠČE
V MARIBORU**

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojnega delavca sodišča:

